

New York

Rozhovor s Pavlom Janíkom

Úvodná poznámka Pavla Janíka: Nasledujúci rozhovor so mnou koncom roka 2016 pripravil nemenovaný básnik z Košíc pre nemenovaný literárny časopis, ale dodnes nebol publikovaný. Vzhľadom na nadčasový charakter pokladám za vhodné uverejniť jeho pôvodnú verziu, hoci medzičasom moje diela preložili do 28 jazykov a publikovali v 45 krajinách.

Mgr. art. Pavol Janík, PhD. (1956), básnik, dramatik, prozaik, aforista, publicista a prekladateľ; predseda Spolku slovenských spisovateľov (2003 – 07). Ťažisko jeho tvorivej činnosti spočíva v poézii. Z inojazyčnej poézie prebásnil niekoľko knižných výberov. Je aj autorom dramatických diel s prvkami poetiky absurdného divadla.

DS: Básne, ktoré si vybral pre Enter, dávno poznám. Odkedy a kde všade už boli publikované?

PJ: Knižne vyšli v mojej zbierke *Buď vôňa tvoja* (2002). Predtým pravdepodobne boli publikované časopisecky. Odvtedy určite tiež boli uverejnené spolu s mnohými inými mojimi básňami rozličnými prostriedkami masovej komunikácie.

Báseň *NEW YORK* je preložená do viacerých jazykov, takže vrátane slovenčiny má 21 jazykových mutácií – albánčina, angličtina (britská), angličtina (kanadská), bieloruština, čeština, čínština, francúzština, gréčtina, holandčina, chorvátčina, macedónčina, maďarčina, nemčina, rumunčina, ruština, srbčina, španielčina, taliančina, ukrajinčina.

Napríklad: Vyšla v roku 2004 na internetovom portáli *Writers Club International* (preložil James Sutherland-Smith). Vyšla ako súčasť reprezentatívneho knižného výberu z mojej básnickej tvorby v ruštine *Počinka Titanika* (*Oprava Titanicu*) v roku 2004 (preložila Elena Tambovceva – ako sa zvykne písať na Slovensku Elena Tambovcevo). Vyšla v chorvátskom

literárnom časopise Riječi č. 4-5/2005 (preložil Ludwig Bauer). Vyšla ako súčasť reprezentatívneho knižného výberu z mojej básnickej tvorby v macedónčine Popravkata na Titanik (Oprava Titanicu) v roku 2005 (preložil Stojan Lekoski). Vyšla 23. mája 2007 v ruskom časopise Literaturnaja Gazeta (preložila Natalia Švedova – ako sa zvykne na Slovensku písať Natália Švedovová). Vyšla v roku 2009 v medzinárodnom literárnom časopise Kritya, vydávanom v Indii, a vzápätí 11. januára 2009 v medzinárodnom literárnom časopise Mutable Sound, vydávanom v USA. Vyšla v apríli 2009 v rumunskom literárnom časopise Familia (preložila Simona-Grazia Dima) a 11. novembra 2009 v rumunskom literárnom časopise Luceafarul de dimineata (tiež preložila Simona-Grazia Dima). Vyšla v roku 2009 ako súčasť chorvátskej knižnej antológie slovenskej poézie Crna violina (Čierne husle), preložil Ludwig Bauer. Vyšla v apríli 2010 v albánskom literárnom časopise Obelisk (preložil Riza Lahi). Je medzi mojimi básňami, ktoré v novembri 2011 vyšli v šiestich jazykoch v medzinárodnom literárnom časopise Levure litteraire, vydávanom v Paríži. Vyšla ako súčasť reprezentatívneho výberu z mojej tvorby, ktorý zostavil a preložil James Sutherland-Smith a ktorý pod názvom A Dictionary of Foreign Dreams (Slovník cudzích snov) publikovalo vo Veľkej Británii vydavateľstvo Penniless Press vo februári 2014. Od 23. augusta 2015 postupne vychádza viacero mojich básní (i mojich prekladov) v BABELMATRIX s podtitulom Babel Web Anthology – the Multilingual Literature Portal. Medzi nimi vyšla i báseň NEW YORK v 19 jazykoch.

Už spomínané výbery A Dictionary of Foreign Dreams a Popravkata na Titanik 18. januára 2016 vyšli vo forme elektronických kníh v edícii Diversity, ktorá je súčasťou rovnomennej medzinárodnej revue pre literatúru a umenie. Projekt Diversity ako multilingválnu kolekciu poézie, prózy a esejistiky PEN International v roku 2003 založila komisia PEN International pre preklad a jazykové práva.

Ďalej báseň NEW YORK vyšla 14. marca 2016 v medzinárodnom literárnom časopise MeArteka Literary, vydávanom v Kosove (preložil Riza Lahi). Vyšla 12. októbra 2016 v časopise Únie českých spisovateľov Literatura – Umění – Kultura (preložil Karel Sýs). Vyšla 19. novembra 2016 v medzinárodnom literárnom časopise Margutte, vydávanom v Taliansku, kde je súčasťou rubriky v 4 jazykoch – po taliansky (Poeti dal mondo, Pavol Janik, Slovacchia), preložila Luciana De Palma; po anglicky (Poets of the World, Pavol Janik, Slovakia), do britskej angličtiny preložil James Sutherland-Smith a do kanadskej angličtiny preložila Smiljana Pixiades – známa aj ako Smiljana Piksiades); po francúzsky (Poetes du monde, Pavol Janik, Slovaquie), preložila Edita Soltysova – známa aj ako Edita Šoltýsová; po španielsky (Poetas del mundo, Pavol Janik, Eslovaquia), preložil Michael Doubek.

Mimochodom: Báseň Bud' vôňa tvoja vyšla ako súčasť štúdie Jany Juhásovej Pater Noster súčasného lyrického hrdinu (Ostium č. 4/2007) a aj ako súčasť jej odbornej knižnej publikácie Od symbolu k latencii (vydavateľstvo Verbum 2016). To by hádam na ilustráciu môjho medzinárodného i domáceho renomé mohlo stačiť, lebo už teraz je to pre čitateľa nepochybne také zaujímavé ako telefónny zoznam či cestovný poriadok.

DS: Ako tvoju tvorbu ovplyvnil Voznesenskij?

PJ: Zásadne, ale už som taký starý, že si vôbec nepamätám v čom. Našťastie – moja manželka, režisérka Mgr. art. Oľga Janíková, rod. Chodáková, sa tak dobre orientuje v internetovom prostredí, že našla môj nekrológ za Voznesenským, ktorý som publikoval v časopise Únie českých spisovateľov Obrys-Kmen (č. 23/2010 – 18. júna 2010), kde som napísal:

Jeden z najvýznamnejších a najúspešnejších ruských básnikov 20. storočia Andrej Voznesenskij zomrel 1. 6. 2010 v Moskve vo veku 77 rokov. Informovali o tom ruské tlačové agentúry. Voznesenskij patril ku generácii autorov, ktorí kreatívne a intelektuálne zažiarili počas politického a ideologického odmäku po odstránení kultu J. V. Stalina. Do slovenčiny ho už v prvej polovici 60. rokov kongeniálne preložil slovenský básnik Miroslav Válek. Moderná invenčná lyrika mimoriadne zaujala čitateľov, ale vzbudzovala nevôľu oficiálnych autorít, ktoré údajne uvažovali aj o vyhostení Voznesenského do zahraničia – podobne ako v prípade niektorých iných literárnych tvorcov. Špecifická situácia a atmosféra v ZSSR umožnila vytvoriť neobyčajnú atraktivitu poetického slova. A tak aj Voznesenského autorské čítania vlastných básní v minulosti plnili koncertné sály a štadióny. Popularita básnikov však pominula v súvislosti s uvoľnením pomerov v období glasnosti koncom 80. rokov, keď sa seriózne duchovné hodnoty ocitli pod tlakom bulvárnych médií. Voznesenskij sa popri poézii venoval aj prozaickej tvorbe. Viaceré jeho zhudobnené básne sa stali v Sovietskom zväze hitmi. Jeho pamiatku zvečňuje i pomenovanie planétky, ktorú objavil sovietsky astronóm v roku 1976.

Na tomto mojom principiálnom stanovisku sa medzičasom nič nezmenilo.

DS: Píšeš aj dnes?

PJ: Píšem aj dnes. Zhodou okolností práve odpoveď na tvoju otázku. Svoju básnickú tvorbu som predbežne ukončil lyrickými výpoveďami – Belgické miniatúry (vznikli 6. júna 2009 v deň volieb do Európskeho parlamentu, vyšli v českom elektronickom periodiku Divoké víno č. 24/2009) a Predposledná báseň (vznikla 29. novembra 2011, vyšla v Divokom víne č. 66/2013). Divoké

víno je rešpektovaný literárny časopis založený v roku 1964, archivovaný Národnou knižnicou ČR.

Z odpovede na prvú otázku je azda zrejmé, že cítim povinnosť sprístupňovať svoju tvorbu (nielen básnickú, ale aj dramatickú a prozaickú) v okruhu prestížnych medzinárodných publikačných možností. Napríklad: Moje drámy *A Private Striptease* (Súkromný striptíz), *The School Graduation Suit* (Maturitný oblek) *The Trap* (pôvodný názov *Pasca na seba*) pod spoločným názvom *Dangerous Comedies* (Nebezpečné veselohry), ktoré preložila Heather Trebatická, rod. King, vyšli v kanadskom univerzitnom časopise *Toronto Slavic Quarterly* (University of Toronto – Academic Electronic Journal in Slavic Studies) v lete 2004. Moja báseň *The Moment Before Touch* (Okamih pred dotykom), ktorú preložil James Sutherland-Smith, vyšla v čísle Jún – Júl 2014 najprestížnejšieho a najstaršieho britského literárneho časopisu *The London Magazine*, ktorý vychádza od roku 1732. V periodiku publikovali mnohí významní autori – napríklad William Wordsworth, Percy Bysshe Shelley, John Keats, Thomas Stearns Eliot (Nobelova cena za literatúru 1948), Sylvia Plathová (Pullitzerova cena za poéziu 1982), Doris Lessingová (Nobelova cena za literatúru 2007). Časopis programovo prezentuje diela etablovaných autorov a objavuje najpozoruhodnejšie literárne talenty z celého sveta. Moja poviedka *Emilia*, ktorú tiež preložila Heather Trebatická, rod. King, vyšla v literárnom časopise *STAND Magazine* (máj 2015), ktorý začal vychádzať v Londýne v roku 1952. V súčasnosti periodikum vydáva rovnomená nezávislá spoločnosť s podporou univerzít vo Veľkej Británii (School of English at University of Leeds) a v USA (Department of English at Virginia Commonwealth University). Periodikum je k dispozícii v prestížnych knižniciach a univerzitách na všetkých kontinentoch.

Konkrétne: **Vo Veľkej Británii** – Birmingham City University, Brunel University, De Montfort University, Durham University, Edge Hill University, Edinburgh University, Falmouth University, Goldsmiths College, Hull University, Kingston University, Liverpool John Moores University, Manchester City Council, Manchester Metropolitan University, Newcastle – Lit & Phil, Northumbria University, Nottingham Trent University, Oxford Brookes University, Poetry Library – Southbank, Queen Mary and Westfield College, Queens University Belfast, The London Library, York University Libraries, University of Bolton, University of Bristol, University of Central Lancashire, University of Chester, University of Dundee, University of Essex, University of Exeter, University of Glasgow, University of Kent, University of Lancaster, University of Leeds, University of Liverpool, University of London, University of Newcastle, University of Northumbria, University of Plymouth, University of Salford, University of Sheffield, University of Sheffield Hallam, University of

Southampton, University of South Wales, University of Stirling, University of St Andrews, University of Warwick, University of Winchester, University of Wolverhampton, University of York, York St John University.

V USA – Amherst College, Arizona State University, Baylor University, Boise State University, Boston College, Boston University, Bowdoin College, Bryn Mawr College, Central Connecticut State University, Cornell University, Dartmouth College, Denison University, Detroit Public Library, Duke University, Emory University, Enoch Pratt Free Library, Harvard College, Indiana University, Illinois State University, John Carroll University, The Johns Hopkins University, Kenyon College, Le Moyne College, Loyola Notre Dame, Miami University, Michigan State University, Mount Holyoke College, New York Public Library, Northwestern University, Occidental College, Ohio State University, Penrose Library, Princeton University, Providence College, San Francisco Public Library, Shirayuri College, Stanford University, The State University of New York at Buffalo; Syracuse University, Texas Technical University, Tulane University, Yale University, University of Arizona, University of California at Davis, Irvine University of Colorado, University of Cincinnati, University of Delaware, University of Denver, University of Florida, University of Georgia, University of Illinois, University of Iowa, University of Kansas, University of Louisville, University of Massachusetts, University of Miami, University of Michigan, University of Missouri-Columbia, University of Nebraska, University of Notre Dame, University of North Texas, University of Pittsburgh, University of Virginia, University of Wisconsin, University of Wyoming, Villanova University, Virginia Commonwealth University, Wabash College, Washington University in St Louis, Wellesley College, Western Kentucky University, York University.

Vo zvyšku sveta – University of Amsterdam, Bilkent University, Göttingen State & University Library, Japan Association of National University Libraries, McMaster University, Macquarie University, Memorial University of Newfoundland, Monash University, National University of Ireland, Shirayuri Joshi Daigaku – Tokyo, University of Auckland, University of Barcelona, University of Bergen, University of Bologna, University of British Columbia, University of Hong Kong, University of Kristiansand, University of New South Wales, University of Ottawa, University of Salzburg, University of Sydney – Fisher Library, University of Toronto, University of Tübingen, University of Turin, University of Western Ontario, University of Wuppertal, University of Zurich, Vancouver Public Library.

Možno si aj čitatelia všimli, že medzi uvedenými odbornými pracoviskami chýbajú akékoľvek literárne ústavy, katedry a iné inštitúcie pôsobiace na Slovensku. Na Slovensku je to tak.

DS: Aký je tvoj názor na postmodernu?

PJ: To by som sám rád vedel, ale celkom iste je to hocičo, len nie od hocikoho. Toto bola svojho času humoristická definícia socialistického realizmu. Naozaj som hlboko presvedčený, že zaraďovanie literárnych diel a autorov do rozličných kategórií, zásuviok, škatuliek, programov a chovných staníc je len mechanickou pomôckou literárnej kritiky, ktorá sa na Slovensku pokladá za literárnu vedu.

Napokon – medzi rôznymi vzletnými vyhláseniami a manifestmi spisovateľov a ich vlastnou tvorbou je zväčša menší či väčší, prípadne aj priepastný rozdiel. Ocitnúť sa v nejakom literárnom zoskupení alebo smerovaní nemusí byť príjemné talentovaným autorom a zároveň môže lichotiť netalentovaným, ktorí by sa radi zviezli do večnosti spolu so zvučnými menami.

Pre mňa bolo zaujímavým povzbudením, keď som sa v už spomínanej odbornej knihe Jany Juhásovej *Od symbolu k latencii* dočítal, že literárna veda (konkrétne Jaroslav Šrank: *Individualizovaná literatúra – Slovenská poézia konca 20. a začiatku 21. storočia*, Bratislava 2013) ma spolu s Igorom Hochelom zaraďuje medzi básnikov súkromia, lebo sme sa už v 70. a 80. rokoch svojou tvorbou vymedzovali proti nanucovaným normalizačným postojom.

Ako vidieť – to len dokazuje, že aj literárna veda môže príjemne prevapíť. Názory prezentované v knihe Jany Juhásovej predstavujú hodnotný príspevok do diskusie o súčasnej poézii, v nejednom prípade narúšajú vžitú povrchnú stereotypy a rúcajú propagandistické zjednodušenia, ktoré akoby na večné časy už dávno definitívne v mainstreamových médiách hierarchizovali osobnosti slovenskej literatúry na báze novodobých kritérií, ktoré aj po novembri 1989 opäť nemajú s umeleckým charakterom literárnej tvorby nič spoločné.

Aby to nevyznelo nesprávne, tak uvediem niekoľko príkladov, ktoré jasne poukazujú na to, že sa naozaj nemám na čo sťažovať. Veď sa o mne pozitívne vyjadrili viaceré uznávané autority literárneho života (niektoré z nich sú už po smrti): So šarmom a bravúrou štylistu balansuje na hranici krásy a múdrosti. (Daniela Hivešová, 1982) // Najperspektívnejším básnikom sa ukázal byť Pavol Janík. (Viliam Marčok, 1982) // Janík však nie je iba básnik-filozof, ale aj básnik-virtuóz slova. (Jozef Melicher, 1986) // Na Janíkovej poézii je sympatické, že hoci niekde siahol aj po témach frekventovaných, vždy si nájde vlastný uhol pohľadu a neopakuje iných. (Jozef Bžoch, 1985) // Charakteristickým znakom Janíkovho rukopisu je satirizujúci, nadľahčený tón, pomenúvajúci veci a vzťahy možno až nepríjemne pravdivo. (Igor Otčenáš, 1986) // Básnik sa pohráva so slovami, vzdáľuje sa skutočnosti, aby sa k nej priblížil z inej strany, odzadu či znútra. (Valér Mikula, 1986) // Pavol Janík vstúpil do slovenskej poézie

zbierkou prinášajúcou tón irónie a sebaíronie, taký prepotrebný v tom čase, keď bolo mužských debutov ako šafranu a prevažoval ženský sentiment. (Lubomír Feldek, 1991) // Humor je vraj jediný spôsob ako byť dôstojne smutný. Pavol Janík je zasa presvedčený, že irónia je jediný spôsob ako dôstojne žiť. (Tomáš Janovic, 1991) // Nové náboženstvo reklamy, ktorá bola pre nášho autora veľkou školou, prináša nové zázraky... (Štefan Moravčík, 1999) // Nakoniec zisťujeme, že Janíkovo žonglérske pohrávanie sa s apokalyptickými obrazmi je vážnym posolstvom a krutou obžalobou moderného sveta bez perspektívy a šance. (Jozef Melicher, 1999) // Cennou vlastnosťou prevzatou od Válka je aforistickosť. Opovážim sa tvrdiť, že v tejto sfére bol Válek hlbší, Janík zas vynaliezavejší. (ruská poetka, prekladateľka a literárna kritička Natalia Švedova – na Slovensku známa aj ako Natália Švedovová, 2005) ////

Skutočne neviem, či na základe citovaných názorov možno určiť môj vzťah k postmoderne, a úprimne povedané, ma to ani nezaujíma.

DS: Ako vidieť, ako autor si životaschopný. Bol si a si taký úspešný i v práci, ktorá ťa živí? Živíš sa slovom, alebo si musel niekedy robiť aj niečo iné?

PJ: Okrem krátkej brigády počas strednej školy, keď som pracoval ako čašník v renomovanom hoteli Carlton v Bratislave, som sa vždy živil iba slovom. Či už ako režisér v Slovesnej umeleckej realizácii Československého rozhlasu v Bratislave, alebo ako dramaturg hranej tvorby Slovenského filmu, pracovník ministerstva kultúry, tajomník Zväzu slovenských dramatických umelcov, odborný redaktor denníka Pravda pre oblasť filmu a televízie, štipendista Slovenského literárneho fondu, vedúci redaktor kultúrnej rubriky denníka Koridor, reklamný textár a kreatívny riaditeľ medzinárodnej agentúry GKG a poprednej slovenskej agentúry Donar, štatutár Spolku slovenských spisovateľov (tajomník, predseda a opäť tajomník), šéfredaktor časopisu Spolku slovenských spisovateľov Literárny týždenník, kde som hojne uverejňoval aj tvoje verše.

O úspechoch v reklamnej tvorbe azda najlepšie svedčia ocenenia – Zlatý klínek za rozhlasový spot AUDI A4 – Váš štvrtý rozmer (1996) a Cresta International Advertising Award (New York, USA, 1998).

Medzičasom som už dôchodca.

DS: Máš za sebou úspešný pracovný a pracovitý život. Nezatúžil si niekedy zabrásiť aj do politiky, kde by si mohol pomôcť aspoň tým slovom?

PJ: Ak je súčasťou politiky aj verejný priestor médií, tak moje politické názory sú všeobecne známe. O priamu spoluprácu s politikmi som nikdy nemal záujem, preto som aj neprijal niekoľko – pre iných možno atraktívnych – ponúk.

DS: Do Spolku slovenských spisovateľov som prišiel na pozvanie Vojtecha Kondróta, v časech keď ho viedol Vincent Šikula. Vtedy bola ešte finančná situácia spolku priaznivá. Bolo na platy ešte aj pre tajomníkov odbočiek. Budova na Laurinskej nebola zadlžená a spravovala ju AOSS (Asociácia organizácií spisovateľov Slovenska). Čo sa podľa teba udialo, že sa postupne dostala správa budovy do mínusu?

PJ: Nerád by som bol, keby sa spájala prezentácia mojej literárnej tvorby s existenčnými problémami Spolku slovenských spisovateľov, ktoré spôsobila Asociácia organizácií spisovateľov Slovenska.

Práve Vincent Šikula, ktorého spomínaš, ma v roku 1998 prizval k spolupráci ako tajomníka Spolku slovenských spisovateľov.

Mimochodom – Spolok slovenských spisovateľov je právnym nástupcom niekdajšieho jednotného Zväzu slovenských spisovateľov, ktorého členom som sa stal v roku 1985 na základe troch vydaných zbierok básní a dvoch kladných posudkov popredných literárnych kritikov, neskôr univerzitných profesorov Viliama Marčoka a Pavla Plutka. Bez splnenia týchto podmienok prijatie vtedy neprichádzalo do úvahy. Takže stať sa členom elitného zoskupenia nebolo také jednoduché. Základným predpokladom boli dosiahnuté umelecké výsledky.

Žiaľ, medzičasom sa tieto kritériá vytratili. Na Slovensku je pomaly viac spisovateľských organizácií ako spisovateľov. Aj v renomovaných spisovateľských formáciách sa nielen medzi členmi, ale aj vo vrcholných pozíciách objavujú ľudia, ktorí nemajú s literárnou tvorbou nič spoločné.

DS: Ospravedlňujem sa. Hovorme o tvojej tvorbe. V básni *New York* sa mi páčia i tieto verše: *Odrazu sme nezvestní / ako ihly v labyrinte staniolu. // Niektoré veci berieme osobne – / siahodlhé limuzíny, / vypĺznuté veveričky v Central parku / a kovové telo mŕtvej slobody*. Čitateľov by možno zaujímala genéza týchto veršov. Báseň, myslím si, vznikla spontánne, alebo sa mýlim?

PJ: Áno, báseň vznikla úplne spontánne. Náš najstarší syn Paľo Janík sa ako vtedy známy moderátor populárnej televíznej relácie Štúdio Kontakt už nezmestil do slovenských pomerov a v roku 1991 sa vybral do New Yorku, kde žil 16 rokov. Mimochodom – po návrate moderoval tiež exponovaný televízny projekt *Môj najmilší hit*. Medzičasom debutoval ako režisér a scenárista celovečerným autorským filmom *Tak fajn* (2012). Teraz je krátko po premiére

jeho mimoriadne úspešného celovečerného dokumentárneho filmu IMT Smile & Lúčnica: Made in Slovakia. Spolupracuje aj na celovečernej filmovej rozprávke Zázračný nos, ktorá bude uvedená v Slovenskej televízii i v Českej televízii na Vianoce. Ale vráťme sa do New Yorku, ktorý sa prostredníctvom nášho syna a jeho syna, ktorý tam dodnes žije a má dnes už 21 rokov, stal pre našu rodinu popri Bratislave ďalším mestom, ku ktorému máme osobný vzťah.

Vypĺznuté veвериčky v Central Parku nie sú nijakým básnickým obrazom, ale tvrdou realitou, naozaj vyzerajú ako potkany. V prímestských vilových štvrtiach sme videli veвериčky, ktoré vyzerali rovnako ako tie v bratislavskom Horskom parku. Na New Yorku nás šokovalo viacero vecí. Napríklad neuveriteľná špina v centre mesta a povalujúci sa bezdomovci v papierových škatuliach tesne pri luxusných mrakodrapoch. Ako vraví náš priateľ, folkový hudobník a duchaplný básnik Dušan Valúch – pokrok nezastavíš. A už aj na Slovensku dosahujeme podobné atribúty životného štýlu. Stačí sa prejsť po centre Bratislavy. Jedným z obľúbených miest bezdomovcov je aj stĺporadie na spomínanej spisovateľskej budove. Mám s nimi neblahé skúsenosti z čias, keď som bol tajomníkom Spolku slovenských spisovateľov. Stĺporadie sa vždy tešilo veľkej pozornosti aj všetkých okoloidúcich psov, ktorých majitelia sa nikdy neobťažovali odstraňovať výkaly. Ako vidieť – skutočná poézia je úzko spätá s každodenným životom a nájdeš ju kdekoľvek priamo na ulici. Preto ma oslovila aj zbierka básní Miroslava Holuba Beton (Mladá fronta 1970) s podtitulom Verše z New Yorku a z Prahy, ktorá obsahuje dve básne Nápisy na zdech a dve básne Nalezena poezie.

DS: Ďakujem za rozhovor.

http://pavoljanik.sk/periodika_2.html